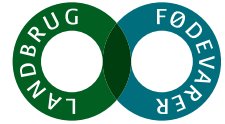

Dato 26. november 2020
Side 1 af 5

Landbrug & Fødevarer F.m.b.A.

Axelborg, Axeltorv 3
DK 1609 København V

T +45 3339 4000
E info@lf.dk
W www.lf.dk

CVR DK 25 52 95 29

Via mail til mof@ft.dk

Mrk: "Svar til høring over L77 (aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink)"

Landbrug & Fødevarers høringssvar – L77 Forslag til aflivning af mink mv.

Landbrug & Fødevarer skal indledningsvist udtrykke stor forundring over, at regeringen den 4. november lukkede den danske minkbranche uden lovhjemmel og på et diskutabelt fagligt grundlag. Den dag var der en meget klar kommunikation fra regeringen og myndighederne om, at alle mink skulle aflives. Hvorefter minkavlerne i respekt af regeringens beslutning og påbuddet foranlediget af sundhedsmyndighedernes anbefaling skyndte sig at handle derefter. Hvorfor stort set alle mink for længst er aflivet.

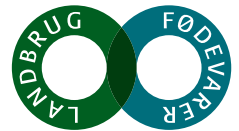
Samtidig har regeringen valgt en klar strategi med en de facto og endelig nedlukning af minkbranchen. Alle avlsdyr er aflivet, miljøgodkendelser afbrydes og al tilhørende infrastruktur til minkbranchen er under meget hurtig afvikling. Der er således helt udelukket, at der bliver en produktion af mink igen. At tale om branchens snarlige genopståen giver på ingen måde mening. Opretholdelse af den danske avlsstamme understøttet af minkavlernes fællesejede virksomheder var således helt afgørende forudsætninger for den minkbranche, som indtil for få uger siden gjorde en verdensførende danske kompetenceklynge.

De danske minkavlere og deres følgeindustrier står nu tilbage med en meget stor usikkerhed i forhold til, hvilke vilkår der er gældende for deres virksomheder som følge af denne de facto nedlukning af erhvervet, og hvordan de får den rette erstatning og en hurtig udbetaling heraf, så de både kan betale deres regninger, og begynde at finde ud af, hvordan de skal komme bedst muligt videre. Landbrug & Fødevarer kan kun opfordre til, at en god og fuldt dækkende løsning findes meget hurtigt.

I betragtning heraf er der mange gode grunde til at undres over den proces, der har været i forhold til lovforslaget. Lovforslaget er oprindeligt fremsat den 10. november 2020, og Miljø- og Fødevareministeriet – nu Fødevareministeriet - har endnu ikke på nogen måde involveret erhvervsorganisationer, f.eks. i en høringsproces. Nu sender Miljø- og Fødevarerudvalget forslaget i høring, men i en version, som pt. ikke er opdateret med de nyeste politiske aftaler. Lovforslaget bliver dermed reelt lovgivning med tilbagevirkende kraft, herunder også fordi minkene allerede er aflivede som konsekvens af regeringens beslutning, hvilket lovforslaget ikke tager højde for.

Det svækker legitimiteten ved høringen, at såvel Folketinget som erhvervet reelt afventer et markant ændret lovforslag til videre behandling i overensstemmelse med den politiske aftale.

Til gengæld er Landbrug & Fødevarer indforstået med, at høringsfristen må være kort. Det tidsmæssige aspekt for at sikre minkavlernes retsstilling og forudsigelighed er afgørende både nu

og i den videre proces for erhvervet. Dette dog kun forudsat, at retssikkerheden ikke kompromitteres samt, at Grundloven overholdes.

For det andet er høringen opsigtsvækkende i og med, at der efter det oplyste ikke udarbejdes et høringsnotat. Det ovenfor nævnte tidsmæssige aspekt kan efter Landbrug & Fødevarers opfattelse ikke umuliggøre udarbejdelsen af et høringsnotat, hvorved ministeren sammenfatter og kommenterer de i høringen adresserede input. Landbrug & Fødevarer skal derfor kraftigt opfordre til, at Miljø- og Fødevareudvalget overdrager høringssvarene til Fødevareministeren med anmodning om, at der udarbejdes et høringsnotat efter gængs praksis.

Endelig skal Landbrug & Fødevarer beklage, at regeringen i denne meget kritiske situation ikke har benyttet den normale danske model for håndtering af sygdomme hos husdyr, hvor myndigheder, eksperter og erhverv sammen drøfter udfordringer, faglighed og finder løsninger i fællesskab.

Landbrug & Fødevarers høringssvar henholder sig til de overordnede linjer i det fremsatte forslag, idet det reviderede lovforslag afventes.

Input ad den politiske aftale

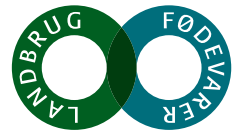
Der er både på det juridiske, politiske og faglige område for lovforslagets tilblivelse sket meget siden den 10. november 2020. Juridisk skal L 77 rette op på den manglende hjemmel for selve handlingen/aflivningen. Det påhviler regeringen at godtgøre, at indgrebet er nødvendigt i Grundlovens forstand, som grundlæggende forudsætning for de gennemførte ekspropriative indgreb.

På den juridiske side må det fortsat lægges til grund, at et midlertidigt forbud mod aflivning af mink de facto er en lukning af erhvervet med den konsekvens, at der skal ydes ekspropriationserstatning.

Det fremgår både af lovforslagets generelle bemærkninger (afsnit 2.2.2.) samt af den politiske aftale om aflivning og midlertidigt forbud mod hold af mink af den 16. november 2020 (aftale mellem regeringen, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten og Alternativet), at der ikke "i almindelighed" er tale om ekspropriation, men at foranstaltninger konkret kan have karakter af ekspropriation. Det er for os at se en omvendt præsentation af tingenes tilstand. Der er tale om de facto nedlukning af et helt erhverv. På den baggrund er det vores opfattelse, at indgrebet i almindelighed udgør et ekspropriativt indgreb, og dette bør stå klart i bemærkningerne til loven. I den politiske aftale er det præciseret, at minkavlere og "meget minkavlsafhængige følgeerhverv" skal behandles, "som om" der er tale om ekspropriation. Selv med disse præciseringer i den politiske aftale af 16.11.20, finder Landbrug & Fødevarer, at der fortsat eksisterer bekymrende stor usikkerhed om erstatningstilgangen.

Det skal også bemærkes, at den i L 77 nævnte tempobonus er et vederlag for en overarbejdsindsats som konsekvens af regeringens beslutning om en ekstremt fremskyndet aflivning, og det bør benævnes som sådan, idet betegnelsen "bonus" kunne indikere kompensation udover det, der følger af enten fuld erstatning eller vederlag for en arbejdsopgave, som myndighederne ikke selv kunne håndtere. Der må ikke være risiko for statsstøtteretlige udfordringer ved den foreslåede ordning, hverken i det fremsatte lovforslag eller i den videre proces hermed.

I forhold til de stedfundne drøftelser om den politiske aftale og den principielle nedlukning er det herudover afgørende, at den til minkbranchen helt beslægtede følgeindustri reguleres direkte i det

reviderede forslag som omfattet på ekspropriationslignende vilkår. Følgeindustriens forretningsgrundlag forsvinder med minkbranchen. Ikke kun dem der havde et direkte samarbejde med avlerne, men også længere ud i værdikæden. Der er markant stor forskel på at få en skattefri ekspropriationslignende erstatning, og en udbetaling efter de gældende kompensationsordninger, som er skattepligtig for modtageren. For mange følgeerhverv er der ikke alene tale om tabt omsætning men – ligesom for avlerne – et reelt tab af indkomstgrundlag.

Landbrug & Fødevarer er optaget af, at det i forbindelse med følgeindustriens regulering forsikres, at den skatteretlige behandling heraf følger ekspropriationspraksis og opfordrer til, at skæringstærsklen med et omsætningskrav på 80 pct. sættes ned til 60 pct.

Landbrug & Fødevarer støtter, at der nedsættes en Kommission og dermed fastsættes nærmere regler for behandlinger af sagen om fuld erstatning. Det er afgørende, at der i Kommissionen sikres en sammensætning af økonomer, jurister og faglige repræsentanter med indgående kendskab til minkbranchen. Der skal udmåles fuld erstatning, som afspejler indgrebet, hvilket ikke burde give anledning til statsstøtteretlige overvejelser. Der opnås ikke en berigelse.

Input ad andre retsområder

Fra andre retsområder, f.eks. planloven, er der mulighed for totalekspropriation i særlige tilfælde, hvilket bør medtages som en mulighed i det ændrede forslag, hvor minkproduktionsfaciliteterne udgør en meget stor andel af værdien af den totale ejendom, inklusive beboelsesdelen.

Det skal nævnes, at der med forslagets § 4 åbnes for mulighed for, at der hurtigt kan træffes andre foranstaltninger. På miljøområdet er det en forudsætning, at de generelle regler om strategisk miljøvurdering, Aarhus Konventionen, VVM-direktivet og andre regler iagttages eller kun fraviges, hvis det er muligt under henvisning til de bagvedliggende EU- eller konventionsregler.

Særligt på miljøområdet skal det også nævnes, at en midlertidig indstilling af driften også vil skabe udfordringer i forhold til opretholdelse af miljøgodkendelsen ved kontinuitetsbrud selv i det tilfælde, hvor man arbejder videre med dvaletankegangen. Reelt vil det ikke være muligt at genoptage produktionen af bedriften også som følge af reguleringen i husdyrgodkendelsesordningen.

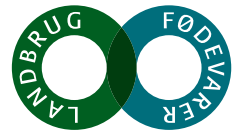
Yderlige paragrafspecifikke kommentarer:

Til lovforslagets § 3 om tempobonus

Det bør præciseres i bemærkningerne, at tempobonusen er betaling for arbejds løn til avlerne som følge af meget betydeligt overarbejde, nærmest i døgndrift for at efterleve regeringens tidsfrist – og ikke en kompensationslignende udbetaling – hvorfor bonusudbetalingen også vil være skattepligtig indkomst. Som nævnt ovenfor under de generelle kommentarer, indikerer betegnelsen "bonus" kompensation udover det, der følger af enten fuld erstatning eller vederlag for en arbejdsopgave, som myndighederne ikke selv kunne håndtere. Der må på ingen måde være risiko for statsstøtteretlige udfordringer eller for krav om modregning/tilbagebetaling i forbindelse med udbetaling af erstatning og kompensation efter lovforslagets § 7.

Til lovforslagets § 6 om adgang til offentlige og private ejendomme m.v.

Der er tale om en meget vidtgående beføjelse, hvor adgangen til at gennemse dokumenter m.v. uden en retskendelse ikke er begrænset til den forretningsmæssige del af en bedrift. Det følger imidlertid af den politiske aftale, at § 6 skal tilpasses, så det kræves retskendelse til adgang på

offentlig og privat ejendom med henblik på håndhævelse af loven i stedet for adgang uden retskendelse. Vi går således ud fra, at ordlyden af denne bestemmelse ændres.

Til § 7 om erstatning og kompensation

Det bør indledningsvist fremhæves, at erstatning for dyrenes værdi og dækning af driftstab er et meget utilstrækkeligt grundlag for erstatning. Pga. den ekstremt særlige (samfundsmæssige) situation, bør § 7 udvides til "erstatning for tabt indkomstgrundlag". Herved kan erstatningen beregnes ud fra en samlet kapitaliseret værdi af tabt indkomstgrundlag. Det vil være faktisk korrekt og den retssikkerhedsmæssige forsvarlige løsning.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at der er tale om erstatning eller kompensation, og at det ikke kan "... udelukkes, at den foreslåede ordning vil udgøre et ekspropriativt indgreb overfor konkrete erhvervsdrivende." Der er i den forbindelse, jf. også de indledende bemærkninger ovenfor, væsentligt med en præcisering af, at udbetaling af erstatning/kompensation uanset betegnelsen, altid vil være skattefri for modtagerne.

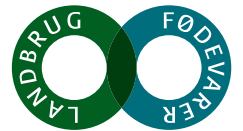
Det fremgår af afsnit 2.2.2. i kommentarerne til lovforslagets hovedpunkter, at der med lovforslaget påføres minkavlere et længerevarende driftstab, der ligger ud over det umiddelbare driftstab, der er forbundet med aflivning af mink, der kan erstattes efter lov om hold af dyr, og at tab som følge af restriktioner pålagt på smittede/zone-bedrifter, der ligger ud over det, der kan erstattes efter lov om hold af dyr, skal dækkes af regler fastsat af lovforslaget på samme vis som besætninger med raske mink. Det er væsentligt for Landbrug & Fødevarer, at myndighederne herved helt lægger erstatningsbekendtgørelsens begrænsende koncept (20 pct.) for driftstab væk og i stedet samlet behandler driftstabserstatningen – også tilbage i tid for smittede/zonebedrifter - samlet efter dette lovforslag.

Vi ønsker det desuden præciseret, at de minkavlere, der har slået deres besætninger ned som følge af offentligt tilsyn (hvorefter alle smittede besætninger samt besætninger i risikozonerne skulle slås ned) også har ret til fuld erstatning. Det er for Landbrug & Fødevarer væsentligt, at lovforslagets § 7, stk. 1, 1. pkt. ændres, så samtlige minkavlere, der er berørt af regeringens beslutninger om nedslagning af alle mink i Danmark, omfattes af loven

På samme måde er det væsentligt, at det også reguleres, at der betales erstatning for aflivede dyr, pelset eller ikke pelset, aflivet i eller uden for de lovlige zoner, i de tilfælde, hvor C-19 konstateres efter aflivningen. Situationen er ikke medtaget i lovforslaget til trods for, at nogle bedrifter efterfølgende underlægges offentligt tilsyn med de deraf følgende økonomiske konsekvenser, og at hensynene bag dette indgreb begrundes direkte i hensynene bag lovforslaget. Der er således ikke grundlag for en forskelsbehandling i den situation.

Slutteligt fremgår det af bemærkningerne til § 7 følger, at ministeren "kan" vælge af nedsætte kommissioner, der skal behandle erstatningsager. Landbrug & Fødevarer finder, at "kan" skal erstattes med et "skal", da ministeren ellers alene vil kunne bestemme, hvem der behandler sagerne.

Dertil er der en særlig problemstilling for avlere, der har modtaget minkvirksomheden som hel eller delvis arv/gave indenfor de seneste 3 år (boafgiftsloven). Det er en betingelse i boafgiftsloven, for overdragelse af en virksomhed til den lave sats (15 pct.), at modtageren opretholder ejertiden i 3 år. Af hensyn til denne "omgåelsesklausul", antager vi og forventer en bekræftelse af, at udbetalingerne efter denne lov i form af erstatning/kompensation hverken helt eller delvist fører til

omberegning af afgiften efter boafgiftsloven § 1b for dødsboer og § 23 b for gaveoverdragelser i levende live.

Der skal afslutningsvist henvises til hørings svar afgivet af København Fur.

Med venlig hilsen

Flemming Nør-Pedersen
Direktør